

Sygnatura akt IX C 529/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 19-09-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Barbara Sudnik-Hryniewicz

Protokolant:Agnieszka Senkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19-09-2014 r. we W.

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie (...)

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda ma rzecz strony pozwanej kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn akt. IX C 529/14

UZASADNIENIE

Powód M. B. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Skarbu Państwa – Wojewody (...) Urzędu Wojewódzkiego we W. kwoty 7.829,55 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Uzasadniając roszczenie wskazał, że decyzją Wojewody (...) z 23.02.011r. Nr 3/10 należące do powoda nieruchomości położone w Z. przeszły z mocy prawa na własność Województwa (...). Decyzja stała się ostateczna w dniu 08.04.2010r. Powód wskazał, że w dniu 29.07.2011r. pozwany zawiadomił powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie o ustalenie wysokości odszkodowania na rzecz powoda. W dniu 20.01.2012 strona pozwana przyznała, a następnie wypłaciła na rzecz powoda kwotę 82.026 zł tytułem odszkodowania za wywłaszczenie. Powód podniósł, że decyzja ta winna zostać wydana w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stała się ostateczna czyli do dnia 09.05.2011r., bowiem z tym dniem rozpoczął się bieg terminu, o którym mowa w art. 132 ust. 1 a ustawy o gospodarce nieruchomościami. Zdaniem powoda wypłata należnego mu odszkodowania winna nastąpić najpóźniej w dniu 06.06.2011r., a nie dopiero w dniu 29.02.2012r.

Powód wskazał, że żądana przez niego kwota stanowi równowartość odsetek ustawowych naliczonych za okres powstałego opóźnienia w wypłacie odszkodowania tj. za okres od 06.06.2011r. do dnia 29.03.2012r. Powód podał nadto, że zarówno wezwanie do zapłaty skierowane do strony pozwanej, jak i wezwanie do usunięcia naruszenia prawa pozostały bezskuteczne. Strona pozwana uzasadniła przekroczenie terminu 30 dni koniecznością zgromadzenia materiału dowodowego w sprawie, zarzucając, że termin ten ma charakter materialnoprawny i nie uprawnia powoda do wywodzenia z niego skutków prawnych. Powód zarzucił nadto, że pozwany nie zachował należytej staranności w zachowaniu terminu wypłacenia odszkodowania, a problemy z poszukiwaniem rzeczoznawcy nie mogły negatywnie oddziaływać na interesy powoda.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu. Wskazała, że decyzją z dnia 20.01.2012r. Wojewoda (...) orzekł o ustaleniu odszkodowania w

wysokości 82.026 zł na rzecz powoda z tytułu nabycia z mocy prawa własności nieruchomości gruntowej stanowiącej pierwotnie własność powoda. Podał, że decyzja została doręczona powodowi w dniu 30.01.2012r. i stała się ostateczna w dniu 15.02.2012r.

Pozwany zarzucił, że dochował wszelkiej staranności i podjął wszelkie działania zmierzające do niezwłocznego rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej dotyczącej powoda. Wskazał na potrzebę wykonania wielu czynności procesowych w zakresie postępowania dowodowego przedłużających postępowanie, konieczność przeprowadzenia rozprawy z uwagi na sporne interesy stron oraz konieczność wnikliwego i rzetelnego ustalenia stanu faktycznego. Strona pozwana zarzuciła też, że niemożliwe jest wydanie decyzji o odszkodowaniu w sytuacji, kiedy stan prawny nieruchomości nie jest do końca wyjaśniony, za wszelką cenę i kosztem naruszenia prawa.

Wskazał też, że należy odróżnić kwestię ustalenia wysokości odszkodowania od jego wypłaty, stąd zdaniem pozwanego wszelkie roszczenia powoda co do sposobu i terminu wypłaty odszkodowania powinny być kierowane do organów Samorządu Województwa (...).

Pozwany zarzucił również, że nigdy nie był podmiotem zobowiązanym do wypłaty ustalonego przez siebie odszkodowania, a jedynie do ustalenia jego wysokości w drodze decyzji administracyjnej. Nadto zarzucił, że warunkiem dochodzenia naprawienia szkody na tej podstawie jest stwierdzenie we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem ostatecznej decyzji bądź niezgodności z prawem jej niewydania. Tymczasem w niniejszej sprawie kwestia ta nie była przedmiotem jakiegokolwiek postępowania, a subiektywne przekonanie w tym zakresie powoda jest niewystarczające.

Zarzucił też, że powód nie wykazał okoliczności zaistnienia szkody zarówno co do faktu, jak i jej wysokości oraz związku przyczynowego między nią, a zaniechaniem pozwanego.

Sąd ustalił następujący bezsporny stan faktyczny:

Decyzją Wojewody (...)dnia 23.02.2011r. Nr 3/10 – IF.O(...)-1-30/10 o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej „Budowa obejścia ul. (...)w m. Z.(...) w ciągu drogi wojewódzkiej nr (...)etap”, należące do powoda nieruchomości położone w Z., oznaczone jako działki nr (...)o powierzchni 0,963 ha, nr 15/1 AM-17 o powierzchni 0,0297 ha, nr 18/2 Am -17 o powierzchni 0,8230 ha, obręb (...)Centrum oraz nr 18/1 AM-10 o powierzchni 0,3322 ha obręb (...)S.przeszły z mocy prawa na własność Województwa (...).

Decyzja stała się ostateczna w dniu 08.04.2010r.

Dowód: zawiadomienie z dnia 23.02.2011r. o decyzji Wojewody (...) z 23.02.2011r. Nr 3/10 – IP.O. (...)-1-30-/10 k. 11 wraz z zawiadomieniem z 28.06.2011r. o sprostowaniu decyzji z dnia 23.02.2011 r. k. 25;

pismo pozwanego z 08.07.2011r. k. 26.

W dniu 29.07.2011r. strona pozwana zawiadomiła powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie o ustalenie wysokości odszkodowania na rzecz powoda.

Dowód: pismo pozwanego z dnia 29.07.2011r. k. 27.

Decyzją z dnia 20.0. (...). strona pozwana orzekła o ustaleniu na rzecz powoda odszkodowania w wysokości 82.026,00 zł. Decyzja została doręczona powodowi w dniu 30.01.2012r. i stała się ostateczna w dniu 15.02.2012r.

W dniu 29.02.2012r. strona pozwana wypłaciła powodowi kwotę przyznanego odszkodowania.

Dowód: decyzja z dnia 20.01.2012r. - sygn. Akt IF-WO.7570.1.2011.KP3 k. 28

wyciąg z rachunku bankowego powoda k. 33.

Powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 7.829,55 zł. Strona pozwana nie uczyniła mu za dość, podtrzymując stanowisko o odmowie wypłaty tej kwoty wyrażone następnie w odpowiedzi na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa skierowane do niej przez powoda.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 10.03.2012r. k. 35 wraz z potwierdzeniem nadania k.37;

pismo Wojewody (...) z dnia 12.04.2012r. k. 38;

wezwanie do usunięcia naruszenia prawa z dnia 20.04.2012r. k. 39 wraz z potwierdzeniem nadania k. 40;

pismo Wojewody (...) z dnia 10.05.2012r. k.41.

Postanowieniem z dnia 20.07.2012r. (sygn. Akt II SA/Wr 430/12) Wojewódzki Sąd Administracyjny we W. odrzucił jako niedopuszczalną skargę M. B. na czynność Wojewody (...) w przedmiocie odmowy wypłaty odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej, jako nie mieszczącą się w kompetencji sądów administracyjnych.

Dowód: postanowienie WSA we W. z dnia 20.07.2012r. (II SA/Wr 430/12) k. 42.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę żądania pozwu stanowił przepis art. 417 § 3 k.c. Zgodnie z jego treścią jeżeli szkoda została wyrządzona przez niewydanie orzeczenia lub decyzji, gdy obowiązek ich wydania przewiduje przepis prawa, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem niewydania orzeczenia lub decyzji, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

Powyższe oznacza, że by móc domagać się naprawienia szkody powstałej wskutek niewydania decyzji ustalającej wysokość odszkodowania koniecznym co do zasady jest uprzednie uzyskanie orzeczenia bądź decyzji stwierdzających po przeprowadzeniu postępowania, że niewydanie decyzji było niezgodne z prawem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 3 kwietnia 2013 r., I ACa 206/13, opubl. LEX 1314834 oraz art. 154 § 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, tekst jednolity opubl. w Dz. U. z 2012 r., nr 270 z późn. zm.).

Z uwagi na administracyjny charakter decyzji ustalającej wysokość odszkodowania powód mógł domagać się stwierdzenia, że niewydanie takiej decyzji było opieszałe w postępowaniu administracyjnym m.in. w trybie art. 37 k.p.a. (na przewlekłe prowadzenie postępowania stronie służy zażalenie do organu wyższego stopnia, a jeżeli nie ma takiego organu - wezwanie do usunięcia naruszenia prawa) bądź też w ramach skargi strony na bezczynność w trybie art. 50 i n. ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Powód nie wykazał, że decyzja z tym przedmiocie zapadła, a nawet co do tego nie twierdził.

Za tego rodzaju prejudykat nie można też uznać postanowienia sądu administracyjnego, bowiem wskazuje ono jedynie na postępowanie cywilne, jako te, w którym powód winien domagać się odszkodowania.

Wobec powyższego badaniu nie podlegały dalsze przesłanki warunkujące odpowiedzialność odszkodowawczą z art. 417 (1) k.p.c. oraz zarzuty strony pozwanej, a żądanie pozwu jako przedwczesne podlegało oddaleniu, o czym orzeczono, jak w punkcie I sentencji wyroku.

Nadmienić na marginesie należy, że 30-dniowy termin przewidziany przepisem art. 4b ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (tekst jednolity opubl. w Dz. U. z 2013 r., nr 687 z późn. zm.) ma wbrew twierdzeniom powoda, zgodnie z utrwalonym w tym zakresie w

judykaturze poglądem (vide wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 grudnia 2012 r., sygn. I OSK 1621/12 opubl. G.Prawna SiA 2013/51/12, LEX 1285997 odnoszący się do kwestii dopuszczalności przedłużania tego terminu wg reguł określonych w art. 36 § 2 k.p.a. oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 18 listopada 2010 r., sygn. I SA/Wa 576/10, opubl. LEX 750855, Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 4 grudnia 2012 r., sygn. I OSK 1621/12, LEX 1285997, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z 24 lipca 2012 r., sygn. II SAB/Łd 76/12, opubl. LEX 1229053, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 13 listopada 2013 r., sygn. II SAB/Lu 328/13, opubl. w LEX 1399547) charakter instrukcyjny. Sąd orzekający pogląd ten podziela. Nie oznacza to jednak i w tym zakresie rację ma powód, że organ administracji może dowolnie długo zwlekać z wydaniem decyzji. Odstępstwo od określonego wyżej cytowanym przepisem, 30-dniowego terminu winno nastąpić jedynie w sytuacji, gdy wszystkie podejmowane w normalnym toku czynności nie pozwalają na jej podjęcie. Dlatego też po stronie organu winno nastąpić taka organizacja jego pracy, by nie zachodziła potrzeba m.in. każdorazowego rozstrzygnięcia w trybie przetargu o wyłonieniu rzeczoznawcy do wyceny nieruchomości, skoro wiadomym jest, że rokrocznie takich wycen dokonywana jest określona liczb. Organ winien w tej sytuacji zadbać o to, by wyłonić taką liczbę rzeczoznawców, którzy w miarę istniejących potrzeb dokonają niezbędnych wycen, a toczące się w przedmiocie wydania decyzji ustalającej odszkodowanie postępowanie nie dozna z tego powodu zbędnej zwłoki.

O kosztach postępowania, jak w punkcie II sentencji wyroku orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności strony przegrywającej za jego wynik. Z uwagi na to, że powód przegrał spór w całości, stronie pozwanej należał się zwrot kosztów podjętej przez nią obrony, na które składa się wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego ustalone na podstawie § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity opubl. w Dz.U. z 2013 r., nr 490).